

מקורות פרשת בלק תשפ"ה הקשיבו לבלעם: הנביא המדייני שראה רחוק מכולם

בבית הספר ימשיכו בישיבה? הם השיבו בשלילה. אחד מהם הסביר שכל הנערים בשכונה שלו אינם לומדים בישיבה. הרבי שאל מה הוא למד לאחרונה בבית הספר? הנער השיב: "למדנו על אברהם אבינו". אמר הרבי: "אתה יודע שהעם היהודי קיים רק בזכות זה שאברהם אבינו לא עשה את מה שעשו כל תושבי השכונה שלו...".

אבן עזרא: 'ובגויים לא יתחשב' - לא תתערב עם אומה אחרת לעזוב תורתו, כאשר עשו כל האומות.

במדבר כג, כד: הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא, לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה.

כג, ט: כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו, מברכיך ברוך וארריך ארוה.

רש"י: 'הן עם כלביא יקום' - כשהן עומדין משנתם שחרית הם מתגברים כלביא וכארי לחטוף את המצות, ללבוש ציציית, לקרות שמע ולהניח תפילין ... [פירוש שנין: כתר גומו - בגבורת המלחמה.

רלב"ג: יקומו לכלות אויביהם במהירות, כמו הלבאי והאריה שלגבורתם יטרפו תמיד ובזריזות גדול.

ברכות יב, ב: בקשו לקבוע פרשת בלק בקריאת שמע ולא קבעוה משום טורח צבור. אילימא משום דכתיב בה 'אל מוציאם ממצרים', לימא פרשת רבית ומשקלות דכתיב בהן יציאת מצרים; אלא משום דכתיב בה 'כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו' (בדומה ל'זבשכבך ובקומך' שאומרים בקריאת שמע).

ליקוטי שיחות ב/337: אפילו בתקופות של 'כרע שכב', אין יד האומות שליטה על ישראל. כמו אריה ולביא שאפילו כשהם שוכבים על הארץ, אף אחד אינו בעל הבית עליהם. עד שמובא בשולחן ערוך (חושן משפט שפט, ח), שזאת שאלה אם אפשר לאלף אותו כבן תרבות (ולכן אריה מועד לעולם ואפילו אם הוא מתורבת והזיק, חייב בבעליו נזק שלם). לכן הגלות אינה נושאת שום כוח לבטל מעם ישראל את הקשר לתורה ומצוות. כפי שמראים מעת לעת ניסים המוכיחים זאת, כמו ניסי חג הגאולה, יב-יג תמוז, המוכיחים שגם בזמן הגלות, הרי אין עוד מלבדו.

מכתב מהרבי מליובאוויטש, עיתון כפר חב"ד 1662: נראה שלעת עתה אין ביכולתם לעשות לשינוי המצב בנוגע לבתה תחי', כי אם להתנהג באופן כזה שתרגיש הבת **שבתם תמיד פתוח לפניה**, ועוד ועיקר - שמוכנים לעזור לה באופן המתאים באם יש לה בעיות.

1. **רמב"ם מלכים יא:** המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות בית דוד ליושנה, ובונה מקדש ומקבץ נדחי ישראל ... וכל מי שאינו מאמין בו או מי שאינו מחכה לכיאתו - לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה מעידה עליו, שנאמר 'ושב ה' אלוקיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים'... אף **בפרשת בלעם נאמר**, ושם נִפְּא בשני המשיחים: במשיח ראשון שהוא דוד שהושיע את ישראל מיד צריהם, ובמשיח האחרון שיעמוד מבניו, שמושיע את ישראל מיד בני עשו. הוא אומר: 'אראנו ולא עתה' זה דוד, 'אשורנו ולא קרוב' זה מלך המשיח. 'דרך כוכב מיעקב' זה דוד, 'וקם שבט מישראל' זה מלך המשיח. 'ומחץ פאתי מואב' זה דוד, 'וקרקר כל בני שת' זה המלך המשיח, שנאמר בו (זכריה ט): 'ומשלו מים עד ים'.

2. **בבא בתרא יד, ב:** משה כתב ספרו ופרשת בלעם.

תשובות חתם סופר יו"ד שנו: כל מופתי מצרים ומדבר נעשו לפני ס' ריבוא ... והאבות ראו מה שנעשה לפני מצרים... ובריאת העולם ומעשה הנחש בגן עדן ... ראה אדם הראשון... חוץ מפרשת בלעם כי מי הגיד לנו מה היה בין מלך מואב וקוסם אחד שבא לארצו? למה בא ומי הביאו? ומי ידע שבנה מזבחות ורצה לקלל ונהפך לברכה?

3. **במדבר כג:** כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו, הן עם לברד ישכון, ובגויים לא יתחשב.

שמות רבה טז: כל האותיות מזדווגין, חוץ מב' אותיות 'הן'. א-ט הרי עשרה, ב-ח הרי עשרה, ג-ז הרי עשרה, ד-ו, הרי עשרה. נמצאה אות ה לברה. וכן במעגל של עשרות, כל האותיות מזדווגות למאה, חוץ מהאות נ שאין לה זוג ... כך ישראל אינן יכולין להידבק עם כל העובדי כוכבים ומזלות הקדמונים, אלא לעצמן מופרשים. אפילו שונא גזר עליהם לחלל השבת ומבטל את המילה או לעבוד עבודת כוכבים, הן נהרגים ואין מתערבים בהם.

בראשית מג, לב: וישמו לו לברד, ולהם לברם, ולמצרים האוכלים אתו לברם.

תורת מנחם נא/424: גם בהיותו שם, יוסף נשאר במעמדו ומצבו וכאשר צריך לאכול, אינו אוכל עם המצרים. ואם פרעה נוגע בכוס היין שלו - לא היה שותה ממנה. ודווקא כאשר פרעה רואה שיוסף מתנהג בדרכו המיוחדת ואינו מתפעל ממנו - מעריך עוד יותר את מעלתו של יוסף ויודע שיכול לסמוך עליו שלא יגלה את הסוד שנשבע לו (שפרעה אינו דובר לשון הקודש).

אגרת החינוך 86: קבוצת נערים בני מצווה שלמדו בבית ספר דתי, ביקרה אצל הרבי מליובאוויטש. הרבי שאלם אם בסיום לימודיהם